

derunder ogsaa Sognekommuner, maa det dog bemærkes, at en saa vidtrækkende Forgrening af Arbejdsanvisning næppe kan tænkes at være nødvendig, og at de derved forårsagede Udgifter ikke staa i Forhold til den Nytte, der kan ventes deraf. Retten til at oprette saadanne Kontorer burde maaske være forbeholdt Købstæder og Amtskommuner, dog saaledes, at der, om Nødvendigheden kræver det, i Tilslutning til disse kan oprettes Filialer paa Handelspladser og i større Stationsbyer eller andre centrale Pladser paa Landet, naar der fra de paagældende Steder forelaa Anmodning derom med Tilsagn om fornødent Tilskud.

Hvad angaar Ledelsen af disse Kontorer maa den i Udkastet anførte Maade sikkert være at anbefale, med Tilføjelse, at det af Kontorerne Personale, der skal anvendes ved selve Anvisningen, ubetinget bør vælges blandt Folk, der væsentlig har beskæftiget sig som Lønarbejdere, idet der maa gaas ud fra, at kontormæssigt uddannet Personale savner Forstaaelsen af og vanskeligt vil kunne sætte sig ind i alle Detailler ved de forskellige Arbejder, Arbejdsmetoder og øvrige Forhold, hvorunder Arbejdet foregaar, hvilket det er nødvendigt for en Arbejdsanviser at vide Besked med.

Naar det med Hensyn til selve Anvisningen anføres, at de paagældende Kontorers Arbejde skal fortsættes uden Hensyn til indtrædende Arbejdsstandsninger, maa det absolut af Hensyn til Kontorets Neutralitet fastholdes, at de søgende gøres opmærksomme paa, i hvilke Tilfælde Anvisningen berøres af eller omfatter en Arbejdsstandsning, saaledes at det maa staa de paagældende frit, om de derefter vil benytte sig af Anvisningen.

Nogle af de Erfaringer, man paa det kommunale Anvisningskontor i København har høstet, maa sikkert gaa ud paa, at en systematisk Anbringelse af Arbejds-kraften kun er mulig, naar de paagældende Kontorer kunne vinde Tillid hos de Arbejdere, der skal drages dertil. Om tvangsmæssig Anvendelse af Arbejdsanvisning kan der ikke være Tale, og Forsøg paa Gennemførelsen deraf, saavel som upraktiske Ledere af Kontorerne, vil kun bevirke, at de arbejdssøgende holder sig borte derfra og i Stedet bruger andre, men mere tilfredsstillende Veje for at søge Arbejde.

En Centralisation af de kommunale Anvisningskontorer med Hovedkontorer for visse Dele af Landet vilde sikkert være paa sin Plads og nødvendig af Hensyn til Fordelingen af ledig Arbejds-kraft paa et Sted til et andet, ligesom ogsaa et Samarbejde mellem disse Hovedkontorer og Hovedkontorerne for Arbejdsløsheds-kassernes Anvisning, samt mellem de lokale Afdelinger for de 2 Arter af Anvisning, vilde være hensigtsmæssig. Nævnets tidligere omtalte Resolution af Februar 1908 peger allerede paa dette Forhold, som kun venter paa den anden Part for at finde sin Løsning.

Med Hensyn til Kontorerne Virksomhed med Anbringelse af Arbejds-kraft maa bemærkes, at Pligten for de arbejdssøgende til at modtage Arbejdet børte fra Hjemstedet, maa gøres afhængig af Arbejdets Varighed og Rejsens Længde, hvilke to Faktorer altid maa staa i et passende Forhold til hinanden, ligesom der ogsaa blandt andet maa tages et vist Hensyn til den paagældendes Familieforhold.

Angaaende Udkastets Bestemmelse om, at Kontoret i Tilfælde, hvor Arbejdet anvises udenfor Hjemstedet, kan yde en Rejsehjælp, der ikke maa overstige Halvdelen af Billettaksten, maa hævdes, at dette er absolut utilstrækkeligt, og at den arbejdsløse maa beforders frit til Arbejdsstedet, hvad enten dette kan ske ved, at der ydes fri Rejse, eller, hvor det drejer sig om Arbejde af midlertidig Beskaffenhed og paa kortere Afstand, ved at Arbejdsgivere, der søge Arbejds-kraft, betale Rejsen.

Forslagets Tanke om, at der gives Indenrigsministeriet Bemyndigelse til paa Statens Regning at oprette Kontorer paa saadanne Steder, hvor dette tiltrænges, saafremt Kommunerne ikke selv tager Affære, kan ganske tiltrædes, idet der dog med Hensyn til Stederne for saadanne Kontorer Oprettelse, henvises til de tidligere gjorte Bemærkninger.

(Underskrift.)